

КАБІНЕТ ВИУЧУВАННЯ ПОДІЛЛЯ
Вінницької Філії Всенародньої Бібліотеки України при Українській Академії Наук
Вінниця, Мури. Випуск 14.

Серія видань присвячених увічненню пам'яті Михайла Коцюбинського. Число 1.

АКАД. СЕРГІЙ ЄФРЕМОВ.

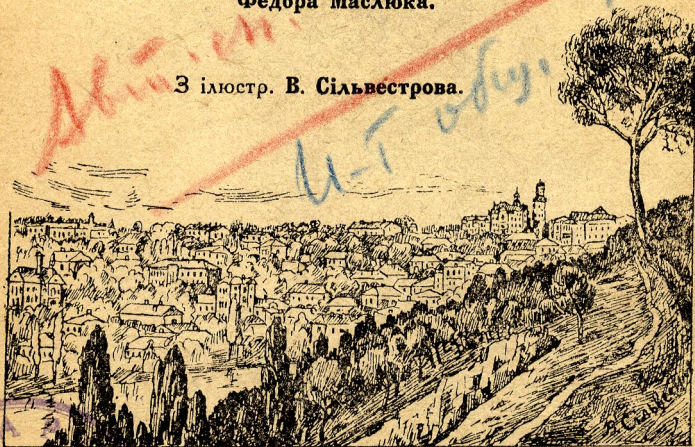
Львів. Бібліотека
АН УРСР

Михайло Коцюбинський

український письменник

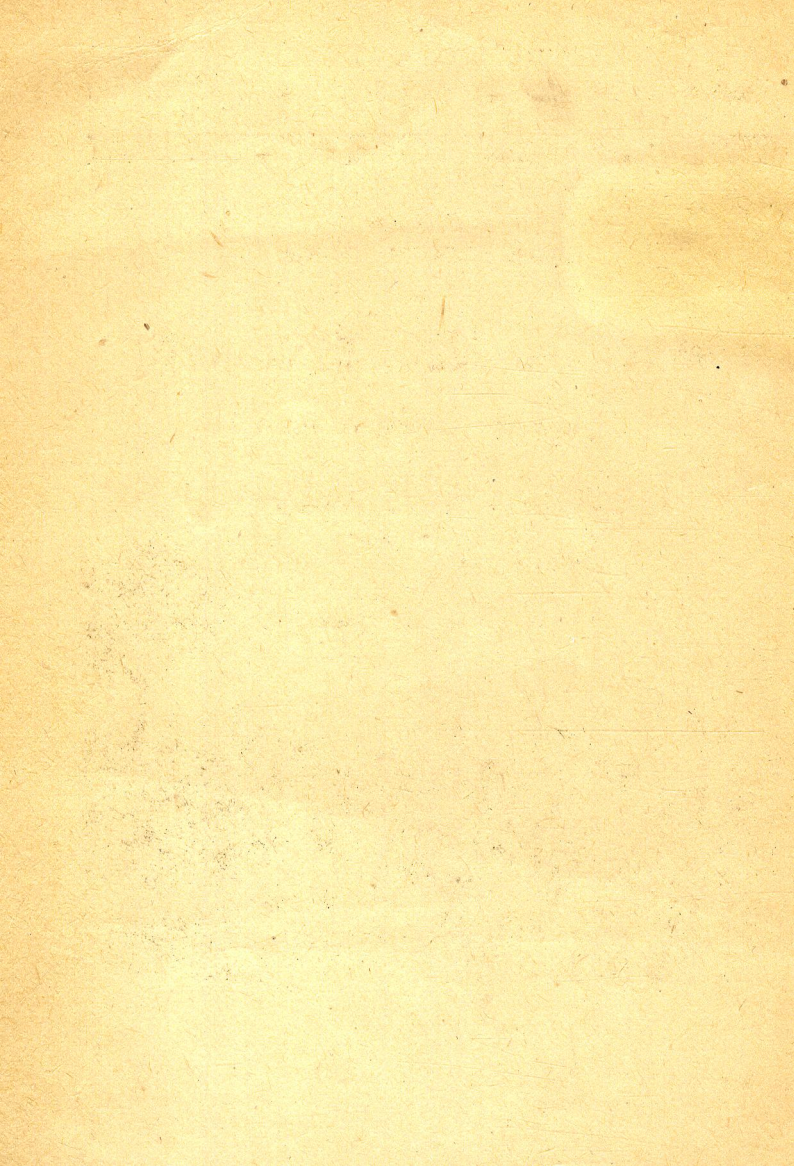
З вступним словом Голови Він. ОВК
Федора Маслюка.

З ілюстр. В. Сільвестрова.

Загальний краєвид Вінниці (від Старого Міста).

Прибуток іде на збудування пам'ятника М. Коцюбинському (50%)
та на допомогу жертвам поводи на Західній Україні (50%).

СБ
10

КАБІНЕТ ВИУЧУВАННЯ ПОДІЛЛЯ
Вінницької Філії Всеукраїнської Бібліотеки України при Українській Академії Наук
Вінниця, Мури. Випуск 14.

Серія видань присвячених увічненню пам'яті Михайла Коцюбинського. Число 1.

Акад. Сергій Єфремов.

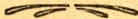
30.594

Михайло Коцюбинський

український письменник

З вступним словом Голови Він. ОВК
Федора Маслюка.

З ілюстраціями В. Сільвестрова.

У Вінниці—1927.

W5/24u/54nos. 4/5

2011074

[92(K):891.79.09].

ВСТУПНЕ СЛОВО.

Промова Голови Вінницького Окрвиконкому Ф. Маслюка виголошена 8. XI. 27 р. на святі відкриття меморіальної таблиці на будиночку, де народився М. Коцюбинський та Музею імені письменника.

Шановні Товариші!

Відкриваючи сьогодні меморіальну таблицю на будиночку, де народився український письменник Михайло Коцюбинський, а в самому будинкові — Музей його імені, Комісія для увічнення пам'яті М. Коцюбинського при Він. Окрвиконкомі робить оцим початок всеукраїнських заходів до увічнення пам'яті великого Вінничанина. Закінченням оцих заходів буде всеукраїнське святкування 65. роковин народження письменника, яке згідно з постановою українського Уряду відбудеться 17. вересня 1929 р. і найголовнішим моментом якого, за пляном Нар. Ком. Освіти, буде збудування у Вінниці пам'ятника М. Коцюбинському.

Зрозуміло, що нам Вінничанам належало зробити почин у цій великій справі, і цей обов'язок перед українською культурою та українським радянським суспільством ми сьогодні виконали.

Комісія для увічнення пам'яті М. Коцюбинського пристосувала наше сьогоднішнє свято до великого світового свята — 10. роковин Жовтневої Революції. — Бо ж тільки у вогні Жовтневої Революції пролетаріят, під проводом Комуністичної партії і за підтримкою незаможного селянства, знищив старий лад і визволив український працюючий народ з-під соціального та національного гніту. Бо ж тільки Комуністична партія та ленінське розв'язання національного питання створили передумови розвитку української культури — українську радянську державність. Отже наше сьогоднішнє свято є одним із здобутків Жовтня, і ми це повинні собі добре усвідомити.

Славетний письменник не дожив до радісних днів остаточної перемоги пролетаріату, але своїм великим хистом відчув він затаєні сили ще непробудженого велетня, геніально змалювавши грізні вибухи селянських заворушень 1905 р. А коли революцію 1905 р. було приборкано й царат нечуваними зну-

щаннями мстився над героями революції за свою поразку, М. Коцюбинський реагує в своїх творах і на ці утиски, і на всю злочинність та огидливість єврейських погромів.

М. Коцюбинський дав нам чудову повість з життя українського племені Гуцулів у Карпатах,—отже є він у своїх творах письменником цілої Української землі без огляду на теперішні кордони. Але ж слав. письменник ніколи не замикався у вузьких національних рямцях, змальовуючи в своїх творах і Татар, і Молдаван, і навіть Італійців.

От через оці саме властивості творчого генія М. Коцюбинського є він близький та дорогий українському радянському суспільству, а українська радянська держава віддає йому належну пошану.

Але відкриваючи сьогодні меморіальну таблицю та Музей ім. Коцюбинського, ми віддали нашому великому землякові тільки частину належної йому пошани. І ми певні, що в 65. роковини народження письменника, працюючі цілої Української землі, за братньою допомогою інших країн і зокрема Молдавії та Криму, закінчать наші заходи до увічнення пам'яті М. Коцюбинського і, на заклик українського Уряду, збудують йому гідного його великих діл пам'ятника.

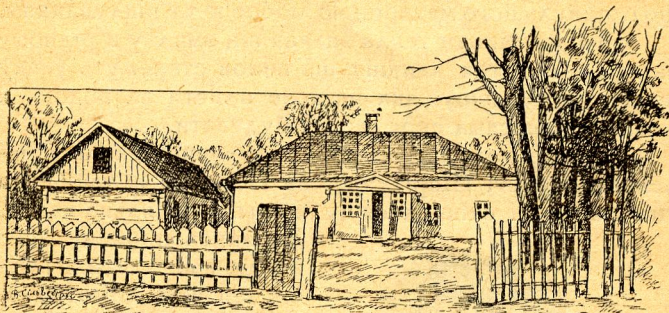
Нехай же живе Комуністична Партія!

Нехай живе українська пролетарська культура!

Оголошую меморіальну таблицю на честь письменника та Музей ім. М. Коцюбинського відкритими!

Голова Комісії для увічнення пам'яті

М. Коцюбинського при Він. ОВК: **Ф. Маслюк.**

Мал. 1. Будиночок, де народився Михайло Коцюбинський.

Михайло Коцюбинський **український письменник.**

До відкриття Будиночка-Музею ім. М. Коцюбинського
у Вінниці та збудування йому пам'ятника.

Серед великих синів своїх, що вислав зміж себе український народ на роботу для цілої людськості, визначне місце займає широко відомий і люблений письменник наш Михайло Коцюбинський. Твори його вже нині розходяться в десятках тисяч примірників, і не тільки по Україні. Читають їх і сусіди наші, бо на всі либонь культурні мови перекладено гарні повісті й оповідання великого нашого земляка.

Народився Михайло Коцюбинський 5. вересня 1864 року в місті Вінниці на Поділлі, в родині невеликого, бідного службовця. Батько письменника часто міняв службу, переходив з місця на місце, все по Поділлі (м. Бар, Станиславчик), то разом з ним переїздила і його родина. З найбільшим теплом та подякою згадував опісля Коцюбинський свою матір,

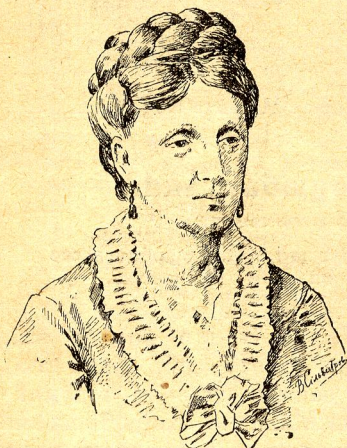
що огорнула його материною любов'ю та піклуванням.

Та не тільки тепла зазнав він змалку в рідному гнізді, але й тих злиднів, що немов стережуть усяку чесну, чисту душу, яка не хоче плисти за водою, а намагається сама своє життя будувати.

Вчився наш письменник у духовній школі в маленькому місті Шаргороді, на Поділлі ж таки, — та тим либонь і скінчилася була його офіційна наука.

За якусь провину його виключено з школи і мусів він сам, самотужки, добувати собі освіту і пробивати шлях у житті.

Рано почалось для юнака Коцюбинського самотійне трудове життя. Вчився він сам, з книжок, та разом і заробляв не тільки на себе, ба й усеньку родину по батьковій смерті працею своєю держав на світі й до розуму доводив менших братів та сестру. І себе загартував у роботі, та добре спізнав і життя трудящого люду — і в місті, й по селах, що

Мал. 2. Мати письменника —
Ликера Коцюбинська (дівоче
прізвище — Абазівна).
(Із світл. 70. років 19. ст.).

кругом облягали рідне місто Коцюбинського. Важко було йому пробивати тую дорогу в світ. До 1892 р. він ніде не служив, приватною роботою заробляючи, а тоді мусів уже й на службу ставати. Був він і вчителем у с. Лопатинцях на Поділлі та по інших місцях, і газетярем (у Житомирі); працював і на виноградниках, і в земстві; пробував і у себе дома на Україні, і на

Бесарабію їздив та до Криму. Ганяли його і злидні, і поліція, що бачила в йому ворога й не давала на одному місті осістись. Так тяглося аж до 1898 р.; а тоді, оженившись з Вірою Устимівною Дейшею, перебирається Коцюбинський до Чернігова і там, заробляючи в земстві, живе аж до своєї смерті. Служба багато часу одбирала та виснажувала письменника, і тільки щось на передостанньому році свого життя зміг він кинути її, щоб жити цілком з письменства.

Здоров'я Коцюбинський був раз-у-раз кволого, до того ж тяжка праця щоденна не давала йому спочити, набратись сили, зміцнити розхитане здоров'я. Ще не старим сходить наш письменник у могилу (12 квітня 1913 р.), — тоді, коли ім'я його вже широко лунало по всій Україні й кожна письменна у нас людина нетерпляче від його нових творів дожидала.

Змалку почув Коцюбинський великий потяг до письменства: вже хлопцем написав був чималу повість. Та ще більш загорівся до цього діла, коли трапились йому до рук твори наших українських письменників; „Кобзар“ Шевченка безповоротно вже наставив його на тую стежку, що з неї він і не сходив уже ніколи. До того ж батьки його саме

Мал. 3. Батько письменника — також Михайло Коцюбинський.

(Із світл. 60. років)

тоді перебрались були жити на село, і Коцюбинський пильно додивляється до народнього життя і немов записує все те у своїй душі, щоб потім розказати в своїх прегарних оповіданнях та повістях. Він прочитав ту неписану книгу мужицького лиха та бідування, щоб потім уже самому її написати та й иншим показати, як живе та бідує та чого допомагається наш народ—починаючи від найостаннішого

Мал. 4. Михайло Коцюбинський.
(Із світл. 1895 р.).

мужика до тих чулих освічених людей, що як і сам письменник, зазирнули в безодню народнього горя і свої сили положили на те, щоб і корінь того лиха винищити.

Що побачив Коцюбинський на селі? А побачив він тяжкі злидні, убожество невилазне, темноту безпросвітню. Побачив нелад та чвари поміж однакою занедбанними людьми; побачив

безпорадність, щоб ті чвари людським способом якось розв'язати, заздрість між убогими та багатими (повість „На віру“). Але побачив і бажання взяти до серця чужу біду, перенятись нею так, що навіть останнє бідак убогий віддає ще нещасливішому за себе („П'ятизлотник“). Побачив шукання правди, що не боялося сильних світа, а дивилося в самий корінь життя („Ціпов'яз“). Побачив уміння зважити свою і чужу вину й обмежити себе ради людяности („Помстився“). Побачив серед загальної полохливості й приниження і таких людей, що високо дер-

жали голову проти одвічного лиха й готові були на боротьбу з ним та його слугами, не лякаючись злиднів та поневіряння („Хо“). У цих своїх перших оповіданнях Коцюбинський ще цілком рідного ґрунту держиться, йде слідом за своїми попередниками на ниві українського письменства, але додає вже і свою дешицю до того, що вони були давніше написали.

Та незабаром ширшають обрії у молодого письменника. Року

1894 доля закинула його на роботу до Бесарабії, поміж молдаван, — і от нове життя дає Коцюбинському і нові спостереження над цим чужим, але письменникові з серцем і душею однаково близьким людом. Він описує насильство, що „за-для загального добра“ чинять над темним молдаваном, який того „добра“ не годен зрозуміти, а бачить тільки велику

Мал. 5. Дружина письменника — Віра Коцюбинська (дів. прізвище — В. Дейша).
(Із світл. 1896 р.).

кривду над собою, своєю родиною, своєю працею („За-для загального добра“). Розказує про побут молдаванського народу („Пекотьор“, „Посол від чорного царя“), виводить людей, що по-своєму, нехай невдало, пробують проти вад у тому побуті боротись („По-людському“). Де-далі — обрії в письменника ще ширшають. Побувавши р. 1896 у Криму, Коцюбинський додивляється до життя й тамтешніх людей і дає низку нарисів з побуту татарського народу:

як і до його доходять хвилі нового часу, як він прокидається од забобонів давнього й пробує по-людському своє життя впорядити („В путах шайтана“, „На камені“, „Під мінаретами“). Чудові тут у Коцюбинського трапляються описи Кримської природи — гір та моря, що вічно плещеться під ними, немов говорить-промовляє якоюсь своєю, нікому невідомою мовою.

І так завжди було у Коцюбинського. Що тільки бачив він, по яких тільки сторонах бував, з якими людьми доля його зводила — дивись, згодом подає усе те в своїх оповіданнях. Коли почалися були на Україні (р. 1905) жахливі єврейські погроми, він описав, звідки та як беруться ті люди, що не жахаються робити насильство над такими ж людьми („Сміх“, „Він іде“). Прийшла революція 1905 р. — і Коцюбинський у низці оповідань дає прегарні малюнки з життя революціонерів, показує, як людям терпець уривається і вони хапаються за зброю. („Невідомий“, „Фата-моргана“ — по нашому це буде ніби — „Марево“ та инш.). Йдуть за революцією 1905 р. страшні події втихомирення, занепаду та самоволі царських посіпак — і знов Коцюбинський обзивається на все це низкою прегарних оповідань („Персона грата“ — ніби-то „Велика персона“: оповідання про ката; „В дорозі“, „Інтермеццо“, або по нашому буде „На відпочинку“). Побував він у наших Карпатських горах (р. 1906 і потім кілька разів) — і зараз же з'явилась чудова повість з гуцульського життя „Тіні забутих предків“. Погнала його слабість до Італії, на острів Капрі — і його описав Коцюбинський („Сон“, „На острові“). Він чуйно прислухався і пильно додивлявся до життя і в своїх творах завжди подавав прегарно написані його образки, виводив людей з їх болями та змаганнями і робив це так майстерно, що вони мов живі стають перед нами, коли ми читаємо його оповідання. Рідко

який письменник умів так глибоко зазирнути в душу людську і так гарно змалювати те, що в ній твориться.

Все ж таки найчастіше спинявся Коцюбинський на житті українського селянина, що вік-вічний перебував на чужій роботі, без спочинку, без долі, а за тих часів, як писав Коцюбинський, навіть і без надії на краще якесь життя. „Для мужиків,—писав Коцюбинський,—нема щастя на землі“. „Дивлюсь я на життя наше і аж страх мене огортає. Цілий вік у ярмі, мов худобина яка, кожен норовить тебе запрягти та ще й поганяє... А що з того маємо? Ні спочинку, ні страви людської: куліш та борщ нісчимний. В хатах тісно, поросята та телята укупі з дітьми зимують, грязь, дихати нічим, нездорово... А ми ж люди, не свині у хліву“. „Ми—люди“ це про всіх трудящих людей казав Коцюбинський, і всі вони прагнуть того людського життя. А як усяким п'явкам людським було це не на руку, то до того людського життя вони наставили були перетик та перешкод повно. Дарма! Коцюбинський бачив, що ніякими перетиками не перегатити людської думки, скоро вона прокинулася вже й почала правди доходити. За довго до революції він бачив ті часи „коли людям стане тісно на своїх ґрунтах, коли—зубожілі, голодні—вони враз з усіх грудей скрикнуть: „Смерти нам або поля!“ й кинуться добувати собі людського життя. „Голодні, зворохоблені лави, повні розпуки і зневір'я, ринуть на багатих, на тих, що мають ґрунта необмежені, що не знали досі голоду й холоду. Ламається всяка правда, розливається море крови людської... І не спинити тоді тої колотнечі, як не спинити хуртовини, не спинити зливи, що затоплює землю, клекоче бурчаками, руйнує греблі й усе, що на дорозі“... Коцюбинський не дожив до наших часів, але він ясно ще тоді

бачив, що пани й дуки своєю неправдою над трудящим людом готують страшні події: неминуче йдеться до того, що зневолені люди повстануть і спробують инакше урядити життя на землі. Урядити так, щоб не було кривди, насильства, визискування одними людьми других. Щоб не було голодних та роздягнутих на холоді, а всі були однаковими людьми і жили справді по людському. Коцюбинський, як згадано, дуже любив природу і вмів описувати її красу. Отже він так само і людей любив і хотів, щоб не тільки в природі, а й серед людей була та краса життя, що її бачив у природі; і він вірив і надіявся, що прийде в людському житті та „нова весна, коли добре насіння не загине в холодній землі, а зійде, розвіється і дасть розкішне жниво під впливом животворного тепла“.

Коцюбинський—один із кращих наших письменників, що своїми творами наближали ту ю весну українському народові. Помер він ще тоді, коли Україна була під царською п'ятою, коли за рідне слово карано, коли за щиру роботу на трудящий люд революціонери катувалися по тюрмах, або конали-пропадали на холоднім Сибіру. Тоді не можна було й думати, щоб уславити пам'ять великого письменника так, як він того своїми ділами заслужив.

Инакша річ тепер,—інші бо й часи настали. Тепер трудящий люд на Україні сам порядкує своїм життям. Тепер він може по своєму згадати тих людей що працювали на його ще тоді, коли він був „велетнем закутим“. І визволені з-під царського і панського ярма робітники та селяни не забувають тепер великих людей, які здіймали свій голос на оборону праці й трудящих, які озивалися за них тоді, як їх визискувано, як вони ходили в ярмі й працювали не на себе.

Рідне місто Коцюбинського, Вінниця, робить тепер почин у цій справі. Легко зрозуміти—чому. Адже Коцюбинський не тільки побачив світ і дійшов свідомости саме тут у Вінниці, але Поділля він багато віддав своєї творчої сили і стоїть одним із перших серед наших письменників-Подільян, що

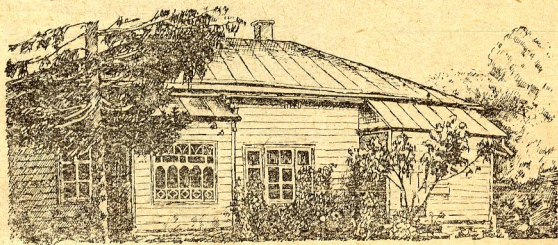

Мал. 6. Портрет М. Коцюбинського в останніх роках життя.

стільки зробили для пізнання рідного Поділля. Пам'ятник Коцюбинському мусить стояти у Вінниці, як і Музей його імені.

Але діяльність великого Вінничанина не обмежувалась тільки на змалюванні рідної йому околиці. Широким хистом своїм він охопив цілу Україну з усією різноманітністю її людности. Він вийшов навіть за її межі, перший не тільки з наших письменників звернув увагу й на наших сусідів — молдаван і татар. Отже вся Україна мусить підтримати почин Вінниці, і братні республіки Молдавська та Кримська не повинні забувати, що Коцюбинський і їхнім був до певної міри письменником, бо перший усьому світові показав, як живуть трудящі люди в Бесарабії та Криму та як і там вони людських прав собі добиваються.

Станьмо ж усі на допомогу Вінниці і спільними силами досягнемо того, що рідне місто вшанує за нас усіх пам'ять великого письменника величним пам'ятником. Це буде дійсно належним вшануванням 65. річниці з дня народження великого Вінничанина та найголовнішим моментом всеукраїнського святкування цієї дати, яке з постанови Уряду УСРР переводитиме р. 1929. ціла Україна.

Мал. 7. Будинок у Чернігові, де в останніх роках свого життя мешкав письменник.

КОРОТКЕ ЗВІДОМЛЕННЯ

**Комісії для увічнення пам'яті М. Коцюбинського при
Вінницькому Окрвиконкомі з 17.II.1926 р. до 8.XI.1927 р.**

За постановою Він. ОВК з 17. II. 1926 р., на внесення Кабінета виуч. Поділля, накреслено було перші заходи до охорони Будиночка у Вінниці, де народився М. Коцюбинський та увічнення його пам'яті, але здійснила їх лише утворена за постановою Він. ОВК з 10. III. 1926 р. Комісія для увічнення пам'яті М. Коцюбинського.

Розподіливши працю так, що Комісія взяла на себе весь адміністратив. провід, а Каб. виуч. Поділля наукову частину та технічне переведення, переведено було протягом звітнього періода таку працю:

1. За постановою Він. ОВК з 10.IV.26 р.—вивласнено Будиночок (на вул. Максимовича, 19), де народ. письменник, виселено звідти мешканців, переведено під доглядом брата письменника Х. Коцюбинського ремонт-реставрацію Будиночка та його сучасника-шопи, упорядковано та вигороджено Будиночок, шопу, подвір'я й садок, а всю садибу взято під особливу охорону.

2. Тою ж постановою Він. ОВК запропоновано Він. Окрмісгоспові: на пустопорожньому місці званому колись „Абазівка“, на розі вул. Раковського та Української з включенням площі засипаного болота—утворити сквер ім. М. Коцюбинського, де р. 1929 запроектовано збудувати пам'ятника письменникові.

3. 16.V. 26 улаштовано за участю професора М. Зерова (з Києва) й проф. М. Жука (з Одеси) та 1. В.н. Труд. Школи ім. М. Коцюбинського урочистий вечір-концерт з приводу 13. річниці смерті письменника, на якому було понад 1500 душ; чергове недільне число місцев. газети „Червоний Край“ з 25.V. 26 у значній частині присвячено було пам'яті письменника.

4. На клопотання Комісії перед українським Урядом, постановою РНК з 3.VIII. 26 р., 65. річницю народження письменника 5.(17.)IX. 1929 визнано за **Всеукраїнське свято**, а на розпорядження РНК з 18.X. 1926 в справі збудування пам'ятника М. Коцюбинському, Нар. Ком. Освіти ухвалив, що р. 1929 необхідно збудувати цей пам'ятник у Вінниці.

5. Вивчаючи різні моменти життя письменника зв'язані з Поділлям (Вінниця, с. Зарванці, с. Лопатинці, Шаргород), Жито-міром, Одесою, Басарабією та Зах. Україною, зібрано чимало музейних матеріалів і підготовлено відкриття в Будиночку, де народився письменник, Музею його імені. Постановою Він. ОВК з 6. X. 1926 оцей Музей взято на місцев. бюджет, а розпоряд-женням Нар. Ком. Освіти з 10. V. 1926 — його віддано під наук. керівництво Каб. виуч. Поділля. За пляном Каб. виуч. Поділля Музей ім. М. Коцюбинського, окрім життя й творчості свого патрона, вивчатиме також життя й творчість інших видатних Подолян.

6. Виготовлено до відкриття мемор. таблицю з білого мар-мору 80×40 см. з отаким вирізбленим на ній золотими літерами (за малюнком худ. О. Андрєєва) написом: „Тут 5 (17.) вересня 1864 р. народився й жив (з перервами) до 1897 р. український письменник Михайло Коцюбинський“.

Комісія для увічнення пам'яті М. Коцюбинського вважає за свій обов'язок відзначити велику поміч науково-інженірних робітників м. Вінниці: окр. інженера О. Бодунгена, заст. окр. інж. О. Александрова, лекторів проф. шкіл Л. Гутника й В. Борщевського та віддану працю брата письменника Х. Коцю-бинського, бо лише завдяки їхньому хистові та громадському ставленню до праці пощастило закінчити ремонт Будиночка до 8. XI. 27 р.

Голова Комісії, Голова Він. ОВК: **Ф. Маслюк.**

Заст. Голови Комісії, Заст. Окрінспектора
Нар. Освіти: **Я. Заїчко.**

Відповід. Секретар: **В. Отамановський.**

Допомагаймо Галичині!

Жертвуйте для населення Західної України, що потерпіло від поводи на Підкарпаття. Околиці р. Черемоша на Гуцуль-щині, що особливо потерпіли від поводи, безмірно любив і з незрівняною майстерністю змалював у повісті „Тіні забутих предків“ великий наш земляк М. Коцюбинський.

Пожертви приймає Український Червоний Хрест.

Львівська державна
наукова бібліотека

16

№

1985

30-594.

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

0,48 коп (1986г)

РА 1985

ВИДАННЯ КАБІНЕТА ВІУЧУВАННЯ ПОДІЛЛЯ

Вінницької Філії Всенародньої Бібліотеки України при УАН

1. Проф. А. Данилов. „Клімат Поділля“ (вичерпано). Ц. 75 к.
2. Ол. Савостіанов. „Дика рослин. Поділля“ (вичерп.). Ц. 1 к. 20 к.
3. Арк. Зекцер. „1905 рік на Поділлі“ (вичерпано). Ц. 85 к.
4. Проф. В. Храчевич. „Ссавці Поділля“. 3 ілюстр. (вич.). Ц. 60 к.
5. Проф. В. Храчевич. „Птахи Поділля“ (вичерпано). Ц. 1 крб.
6. Проф. В. Храчевич. „Минуле фавни Поділля“ (вичерп.). Ц. 50 к.
7. Проф. В. Храчевич. „Нарис фавни Поділля“. 3 ілюстр. та фавн. картою (у продажу). Ц. 1 крб. 60 к.
8. В. Отамановський. „Краєзнавство на Поділлі“. Ц. 30 к.
9. Звідомлення Він. Філії Всенарод. Б-ки України та Кабінета віуч. Поділля від 1/X—25 року до 1/X—26 року. Ц. 10 к.
10. М. Білінський. „Вінницький Замок“ (вичерпано). Ц. 60 к.
11. Плакат „Опис Вінницької округи“ (вичерпано). Ц. 80 к.
12. Є. Сіпінський. „Нариси з історії Поділля“. Ч. I. Ц. 1 крб. 20 к. (у продажу).
13. „Вінниця, її околиці та Вінницька округа“—Провідник екскур-санта. Част. I. Культура та природа (у продажу). Ц. 75 коп.
14. Акад. С. Єфремов. „Михайло Коцюбинський, український письменник“. З вступним словом Ф. Маслюка. Ц. 15 к. (у продажу).
15. Ювілейне звідомлення Вінницької Філії Всенародньої Б-ки та Кабінета віучування Поділля з 1/X 1926 р. до 1/X 1927 року з нагоди 10. річниці Жовтневої Революції. Ціна 10 коп.

Є в продажу такі пошт. листівки (по 5 коп):

1. Будинок у Ялті, де мешкав Ст. Руданський. 2. Теперішній стан могили (у Ялті) Ст. Руданського. 3. Будинок М. Коцюбинського у Вінниці (з вулиці). 4. Будинок М. Коцюбинського (від садка). 5. М. Коцюбинський в останніх роках життя. 6. Батько та мати М. Коцюбинського. 7. М. Коцюбинський з дружиною. 8. Краєвид Вінниці—„Єрусалимка“. 9. Сутерени Мурів, де містилася І. Рада Робітн. та Сад. Депутатів (з нагоди 10. річниці Жовт. Рев.). 10. Башта на півд.-зах. розі Мурів.

У друк у:

16. Збірник „Преса Поділля“. З нагоди 10. річниці Жовтневої Революції та 150-ліття І. газети на Україні.

Зміст: М. Білінський—„Преса Поділля в межах УСРР“ (істор.-бібліогр. нарис).

Н. СПІВАЧЕВСЬКА—„Бібліогр. покажчик преси Поділля в межах УСРР“.

Д-р І. КРЕВЕЦЬКИЙ—„Преса Галицького Поділля“.

Ціна 6 коп.

КАБІNET ВІУЧУВАННЯ ПОДІЛЛЯ

Вінницької Філії Всенародньої Бібліотеки України при Українській Академії Наук
Вінниця, Мури.

Випуск 14.

Серія видань присвячених увічненню пам'яті Михайла Коцюбинського. Число 1.

АКАД. СЕРГІЙ ЄФРЕМОВ.

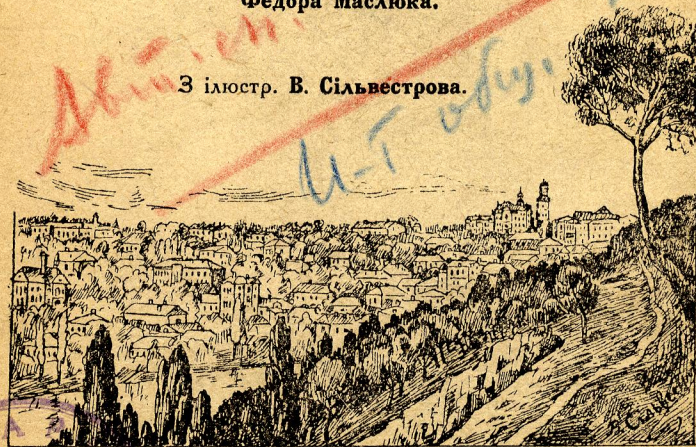
Львів. Бібліотека
АН УРСР

Михайло Коцюбинський

український письменник

З вступним словом Голови Він. ОВК
Федора Маслюка.

З ілюстр. В. Сільвестрова.

Загальний краєвид Вінниці (від Старого Міста).

Прибуток іде на збудування пам'ятника М. Коцюбинському (50%)
та на допомогу жертвам поводи на Західній Україні (50%).